

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลค่าที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี โดยเก็บข้อมูลจากพจนานุกรม และจากผู้วิจัยซึ่งพูดภาษามลายูมาตรฐานเป็นภาษาแม่ ตลอดจนนำไปทดสอบความถูกต้องกับผู้พูดภาษามลายูคนอื่นๆ ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐาน

การสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานมี 4 ประเภท คือ การพसानคำ การผสมคำ การซ้ำคำ และการแปลงหมวดคำ

1.1 การพसानคำ

การพसानคำในภาษามลายูมาตรฐานมี 8 ประเภท คือ การพसानคำเพื่อสร้างคำนาม การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยา การพसानคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม การพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำถาม การพसानคำเพื่อสร้างคำปฏิเสธ และการพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำสั่ง

1.1.1 การพसानคำเพื่อสร้างคำนาม มี 10 ประเภทย่อย ดังนี้ คือ

1) การพसानคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pəN-} สามารถเติมหน้ารากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยา คำบุพบท และคำกริยาวิเศษณ์ และ {pəR-} สามารถเติมหน้ารากศัพท์ที่เป็นคำบุพบท และคำนาม

2) การพसानคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นเครื่องมือ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pəN-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา

3) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำ
หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pə-} ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา หน่วย
เติมหลังศัพท์ {-an} ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาและคำกริยาวิเศษณ์ หน่วยเติมรอบศัพท์
{pəN-__-an} ใช้เติมหน้าและหลังรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา และ {pəR-__-an} ใช้เติมหน้าและ
หลังรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาและคำนาม

4) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นสถานที่
หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pəR-} ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม
หน่วยเติมหลังศัพท์ {-an} ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยา และคำบุพบท หน่วยเติม
รอบศัพท์ {pəR-__-an} ใช้เติมหน้าและหลังรากศัพท์ที่เป็นคำนามและคำบุพบท และหน่วย
เติมรอบศัพท์ {pəN-__-an} ใช้เติมหน้าและหลังรากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยา และคำบุพบท

5) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่แสดงประเภทที่หลากหลาย
หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมกลางศัพท์ {-əm-} หน่วยเติมหลังศัพท์ {-ən} และ
หน่วยเติมรอบศัพท์ {pəR-__-an} หน่วยเติมศัพท์เหล่านี้ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม

6) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่เป็นนามธรรม หน่วยเติม
ศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมรอบศัพท์ {kə-__-ən} ซึ่งสามารถเติมหน้าและหลังรากศัพท์ที่เป็น
คำนาม คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ และคำปฏิเสธ

7) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่เป็นผลเกิดจากการกระทำ
หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-ən} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา
สกรรมและคำกริยาอกรรม

8) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นอาชีพ
หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pə-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม
คำกริยา และคำบุพบท และหน่วยเติมรอบศัพท์ {pəN-__-an} ซึ่งสามารถเติมรอบรากศัพท์
ที่เป็นคำนาม

9) การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีอรรถลักษณะบางประการ
ร่วมกับรากศัพท์เดิมที่เป็นคำนาม หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pəN-}
และหน่วยเติมหลังศัพท์ {-ən}

10) การพसानคำเพื่อสร้างคำนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ
 บุรุษที่ 3 หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-na} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็น
 คำนาม คำกริยาสกรรม และคำกริยาอกรรม

1.1.2 การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยา มี 26 ประเภท ดังนี้ คือ

- 1) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีแกนเป็นผู้กระทำใน
 ประโยค หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๓๐N-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็น
 คำกริยาสกรรม
- 2) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงถึง"การหาหรือรวบรวม"
 หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๓๐N-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็น
 คำนาม
- 3) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ไปยังสถานที่หรือบริเวณที่เป็นจุดมุ่งหมาย" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๓๐N-} ซึ่ง
 ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนามและคำบุพบท
- 4) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"กลายเป็น"
 หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๓๐N-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา
 บอกรสภาพและคำคุณศัพท์
- 5) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"กระทำด้วย
 ตนเอง" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๖๐R-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็น
 คำนาม คำกริยาอกรรม และคำกริยาสกรรม
- 6) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"กระทำร่วม
 กัน" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๖๐R-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำ
 กริยาอกรรม และคำกริยาสกรรม และหน่วยเติมรอบศัพท์ {๖๐R-__-an} ซึ่งใช้เติมหน้าและหลัง
 รากศัพท์ที่เป็นคำกริยาอกรรมและคำกริยาสกรรม
- 7) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"มี" หน่วย
 เติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {๖๐R-} ซึ่งสามารถเติมหน้ารากศัพท์ที่เป็นคำนาม
 คำกริยาบอกรสภาพ และคำคุณศัพท์

8) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"เป็นการผลิต" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {bəR-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม

9) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"เป็นการใช้(ของสิ่งนั้น)" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {bəR-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม

10) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีลักษณะเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นรากศัพท์ที่เป็นคำนาม หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {məN-} และหน่วยเติมรอบศัพท์ {kə---an}

11) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {təR-} ซึ่งใช้เติมหน้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาอาการและคำกริยากรรม

12) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ก่อให้เกิดความเดือดร้อน" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมรอบศัพท์ {kə---an} ซึ่งใช้เติมหน้าและหลังรากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยาอาการ คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์

13) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"อยู่ในสภานี้มานานแล้ว" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {təR-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาอาการ

14) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพที่มีความหมาย"มีหรือมีลักษณะเหมือนคำนามที่เป็นรากศัพท์จำนวนมาก" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมกลางศัพท์ {-əl-} {-ər-} และ {-əm-}

15) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงความเข้มหรือระดับที่สูงขึ้นของการกระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมกลางศัพท์ {-əl-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม คำกริยาอาการ และคำกริยาบอกสภาพ {-ər-} ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ และ /-əm-/ ใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์

- 16) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงถึงความสามารถของผู้กระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {təR-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม
- 17) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการเปรียบเทียบระดับหรือปริมาณหรือสภาพที่เท่ากัน หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {sə-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์
- 18) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการเปรียบเทียบระดับหรือปริมาณหรือสภาพที่สูงหรือมากที่สุด หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {təR-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์
- 19) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ถูกกระทำ" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {di-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม
- 20) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"สิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกใช้หรือถูกทำให้เป็นของอีกอย่างหนึ่งหรือทำให้เป็นเหมือนกับรากศัพท์" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pəR-} และหน่วยเติมรศบศัพท์ {bəR---an} หน่วยเติมศัพท์ทั้งสองใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม
- 21) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"เป็นเหตุให้ทำ" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-kan} และ {-i} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบท และคำแสดงจำนวนนับ
- 22) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ทำเพื่อผู้ใดคนหนึ่ง" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-kan} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม
- 23) การพจนานุกรมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ทำให้มีสภาพเพิ่มหรือสูงมากยิ่งขึ้น" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {pəR-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์

24) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"ถูกกระทำแล้ว" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {boR-} ซึ่งใช้เติมหน้ารากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม

25) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงเป้าหมาย หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-i} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรมและคำบุพบท

26) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงความหมาย"เป็นเหตุให้ทำ"โดยเป็นการกระทำที่มีวิธีการและขั้นตอน หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {paR} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบท และคำบอกจำนวน

1.1.3 การพसानคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ มี 2 ประเภท คือ การพसानคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่มีความหมาย"มีหรือมีลักษณะเหมือนคำนามที่เป็นรากศัพท์จำนวนมาก" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมกลางศัพท์ {-oI-} {-or-} และ {-om-} และการพसानคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่มีความหมาย"เกี่ยวข้องกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมรอบศัพท์ {ke---an}

1.1.4 การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ มี 2 ประเภท คือ การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงเวลาที่เพิ่งสิ้นสุดของการกระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {so-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรมและคำกริยาวิเศษณ์ และการพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความถี่ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-an} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม

1.1.5 การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม มีประเภทเดียว คือ การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนามที่มีความหมาย"จำนวนหนึ่ง" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {so-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนามและคำลักษณนาม

1.1.6 การพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำถาม มี 2 ประเภท คือ การพसानคำเพื่อสร้างคำถามที่แสดงถึงการเน้น หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-kab} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำถาม และการพसानคำเพื่อสร้างคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-kab} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม

1.1.7 การผสานคำเพื่อสร้างคำปฏิเสธแบบเน้น มีประเภทเดียว คือ การผสานคำเพื่อสร้างคำปฏิเสธที่แสดงถึงการเน้นจากรากศัพท์เดิมซึ่งเป็นคำปฏิเสธ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-lah}

1.1.8 การผสานคำเพื่อสร้างคำแสดงคำสั่ง มี 2 ประเภท คือ การผสานคำเพื่อสร้างคำสั่งเชิงบังคับ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-kan} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ และการผสานคำเพื่อสร้างคำสั่งเชิงชวน หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ {-lah} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรมและคำกริยากรรม

1.2 การผสมคำ

การผสมคำในภาษามลายูมาตรฐานมี 4 ประเภท คือ การผสมคำเพื่อสร้างคำนาม การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา การผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

1.2.1 การผสมคำเพื่อสร้างคำนาม คำที่นำมาผสมเป็นคำในหมวดคำนาม คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ คำบอกจำนวน และคำบุพบท ซึ่งมีวิธีการผสมดังนี้ คือ

1) การผสมคำ 2 หมวด ได้แก่

- คำนาม+คำนาม
- คำนาม+คำกริยากรรม
- คำนาม+คำกริยากรรม
- คำกริยากรรม+คำนาม
- คำนาม+คำบอกจำนวน
- คำนาม+คำบุพบท

2) การผสมคำ 3 หมวด ได้แก่

- คำนาม+คำนาม+คำนาม
- คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม
- คำนาม+คำนาม+คำกริยากรรม

1.2.2 การผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชา มี 3 ประเภทย่อย คือ การผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชาสกรรรม การผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชาอกรรรม และการผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชาบอกรรรม

1) การผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชาสกรรรม ค่าที่นำมาผสมเป็นค่าที่อยู่ในหมวด ค่ากรีชาสกรรรม และค่ากรีชาอกรรรม ซึ่งมีวิธีการผสมวิธีเดียว คือ การผสมค่า 2 หมวด ได้แก่

ค่ากรีชาสกรรรม+ค่ากรีชาสกรรรม

ค่ากรีชาสกรรรม+ค่ากรีชาอกรรรม

2) การผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชาอกรรรม ค่าที่นำมาผสมเป็นค่าที่อยู่ในหมวดค่านาม ค่ากรีชาสกรรรม ค่ากรีชาอกรรรม และค่ากรีชาบอกรรรม ซึ่งมีวิธีการผสมดังนี้ คือ

ก. การผสมค่า 2 หมวด ได้แก่

ค่ากรีชาอกรรรม+ค่ากรีชาบอกรรรมหรือค่าคุณศัพท์

ค่ากรีชาสกรรรม+ค่านาม

ค่านาม+ค่ากรีชาบอกรรรมหรือค่าคุณศัพท์

ข. การผสมค่า 3 หมวด ได้แก่

ค่ากรีชาสกรรรม+ค่านาม+ค่ากรีชาบอกรรรมหรือ
ค่าคุณศัพท์

3) การผสมค่าเพื่อสร้างค่ากรีชาบอกรรรม ค่าที่นำมาผสมเป็นค่าในหมวดค่านาม ค่ากรีชาสกรรรม ค่ากรีชาอกรรรม ค่ากรีชาบอกรรรม ค่าคุณศัพท์ และค่ากรีชาวิเศษณ์ ซึ่งมีวิธีการผสม ดังนี้ คือ

ก. การผสมค่า 2 หมวด ได้แก่

ค่ากรีชาบอกรรรมหรือ+ค่ากรีชาบอกรรรมหรือ

ค่าคุณศัพท์ ค่าคุณศัพท์

ค่ากรีชาวิเศษณ์+ค่านาม

ค่ากรีชาบอกรรรมหรือค่าคุณศัพท์+ค่านาม

ข. การผสมค่า 3 หมวด ได้แก่

ค่ากรีชาสกรรรม+ค่ากรีชาอกรรรม+ค่านาม

1.2.3 การผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ คำที่นำมาผสมเป็นคำในหมวดคำนาม และคำบุพบท ซึ่งมีวิธีการผสมวิธีเดียว คือ

คำนาม+คำบุพบท

นอกจากนี้ยังมีวิธีการผสมเหมือนกันกับการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสถานะ ในข้อ

2.2.2 ในข้อย่อ 3

1.2.4 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ คำที่นำมาผสมเป็นคำในหมวดคำนาม และคำลักษณนาม ซึ่งมีวิธีการผสมวิธีเดียว คือ

คำลักษณนาม+คำนาม

1.3 การซ้ำคำ

การซ้ำคำในภาษามลายูมาตรฐานมี 4 ประเภท คือ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนาม การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยา การซ้ำคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

1.3.1 การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนาม มี 3 ประเภท ได้แก่ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามพหูพจน์ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามใหม่ที่มีอรรถลักษณะบางประการร่วมกันกับคำนามเดิม การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามใหม่ที่มีขอบเขตของความหมายกว้างกว่าเดิม

- 1) การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามพหูพจน์ ลักษณะการซ้ำเป็นการซ้ำสมบุรณ์
- 2) การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามใหม่ที่มีอรรถลักษณะบางประการร่วมกันกับคำนามเดิม ลักษณะการซ้ำเป็นการซ้ำสมบุรณ์
- 3) การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามใหม่ที่มีขอบเขตของความหมายกว้างกว่าเดิม ลักษณะการซ้ำเป็นการซ้ำบางส่วน ได้แก่ การซ้ำเฉพาะพยางค์หน้า การซ้ำเฉพาะพยางค์หลัง และการซ้ำเฉพาะเสียงพยัญชนะ

1.3.2 การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยา มี 5 ประเภท ได้แก่ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิม การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำซ้ำๆ" การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "กระทำต่อเนื่องกัน" การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มี

ความหมาย "กระทำเสมอๆหรือกระทำเป็นนิสัย" และการเข้าค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพลดลงน้อยกว่าเดิม

1) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิมสามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาที่บอกสภาพและคำคุณศัพท์ ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าบางส่วน ได้แก่ การเข้าเฉพาะพยางค์หน้า การเข้าเฉพาะพยางค์หลัง และการเข้าเฉพาะเสียงพยัญชนะ และการเข้าสมบูรณ์

2) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำซ้ำๆ" สามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาทุกประเภทยกเว้นคำกริยาบอกสภาพ ลักษณะการเข้าค่าที่พบเป็นการเข้าบางส่วน ได้แก่ การเข้าเฉพาะส่วนหน้า การเข้าเฉพาะส่วนหลัง และการเข้าเฉพาะเสียงพยัญชนะ และการเข้าสมบูรณ์

3) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำกริยาใหม่ที่มีความหมาย "ทำต่อเนื่องกัน" สามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรมและคำกริยาอาการ ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์

4) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำเสมอๆหรือทำเป็นนิสัย" สามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม คำกริยาอาการ คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ ลักษณะการเข้าค่าเป็นการเข้าสมบูรณ์

5) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพลดลงกว่าเดิมสามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์ ลักษณะการเข้าค่าเป็นการเข้าสมบูรณ์

1.3.3 การเข้าค่าเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ มี 2 ประเภทย่อย ได้แก่ การเข้าค่าเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่แสดงสภาพมากกว่าเดิม และการเข้าค่าเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่แสดงสภาพน้อยกว่าเดิม

1) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่มีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ลักษณะการเข้าค่าเป็นการเข้าบางส่วน ได้แก่ การเข้าเฉพาะพยางค์หน้า การเข้าเฉพาะพยางค์หลัง การเข้าเฉพาะเสียงพยัญชนะ และการเข้าสมบูรณ์

2) การเข้าค่าเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่มีสภาพลดลงกว่าเดิม ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์

1.3.4 การเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ มี 2 ประเภท ได้แก่ การเข้าคำเพื่อสร้างกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา และการเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีระดับมากกว่าเดิม

- 1) การเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนกับรากศัพท์ซึ่งเป็นคำกริยา ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์
- 2) การเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ใหม่ที่มีระดับมากกว่าเดิม ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์

1.4 การแปลงหมวดคำ

การแปลงหมวดคำในภาษามลายูมาตรฐานมี 5 ประเภท ได้แก่

- 1.4.1 การแปลงหมวดระหว่างคำนามกับคำกริยา
- 1.4.2 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยาและคำคุณศัพท์
- 1.4.3 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์
- 1.4.4 การแปลงหมวดระหว่างคำนามและคำลักษณนาม
- 1.4.5 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยาและคำลักษณนาม

2. การสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานี

การสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มี 4 วิธี คือ การพसानคำ การพสมคำ การเข้าคำ และการแปลงหมวดคำ

2.1 การพसानคำ

การพसानคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มี 5 ประเภท ได้แก่ การพसानคำเพื่อสร้างคำนาม การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยา การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม และการพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำถาม

2.1.1 การพसानคำเพื่อสร้างคำนาม มี 8 ประเภท ได้แก่

- 1) การพसानคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {p-}

- 2) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามที่มีความหมายเป็นเครื่องหมายหน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C_{(n)}-\}$ ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา สกรรม
- 3) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามที่เป็นนามธรรม หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ $\{-e\}$ ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา สกรรม คำกริยา อกรรม คำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์
- 4) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามที่มีความหมายถูกกระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหลังศัพท์ $\{-e\}$ ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา สกรรม
- 5) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามใหม่ที่มีอรรถลักษณะบางประการ ร่วมกันกับรากศัพท์เดิม หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C-\}$
- 6) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามใหม่ที่มีความหมายเป็นผู้กระทำ ในประโยคกรรมวาจก หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C-\}$
- 7) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามใหม่ที่มีความหมายเป็นผู้ได้รับ ประโยชน์ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C-\}$
- 8) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างค่านามใหม่ที่มีความหมายเป็นสถานที่ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C-\}$

2.1.2 การพหุคูณค่าเพื่อสร้างคำกริยา มี 8 ประเภทย่อย ได้แก่

- 1) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"เกิดขึ้นเอง" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C_{(n)}-\}$ ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา อกรรม และคำกริยา สกรรม
- 2) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"กระทำร่วมกัน" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C-\}$ ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา อกรรม คำกริยา สกรรม และค่านาม
- 3) การพหุคูณค่าเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย"มี" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ $\{C-\}$ ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นค่านาม

4) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "เกิดผลผลิต" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม

5) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำเป็นประจำหรือทำเป็นนิสัย" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C_{cont}-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม คำกริยาอาการ และคำนาม

6) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาอาการ คำกริยากรรม และคำนาม

7) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ถูกระทำ" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม

8) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "เป็นเหตุให้ทำ" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} ซึ่งใช้เติมกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม คำนาม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์

2.1.3 การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ มี 4 ประเภทย่อย ได้แก่

1) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนกับรากศัพท์ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-}

2) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ใหม่ที่แสดงเวลาเริ่มต้นการกระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-}

3) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ใหม่ที่มีระดับเพิ่มขึ้น หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-}

4) การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงทิศทาง หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} ซึ่งสามารถเติมหน้ารากศัพท์ที่เป็นคำนาม คำบุพบท และคำคุณศัพท์

2.1.4 การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม มี ประเภทเดียว คือ การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนามที่มีความหมาย "จำนวนหนึ่ง" หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {sV-} ซึ่งสามารถเติมหน้ารากศัพท์ที่เป็นคำนามและคำลักษณนาม

2.1.5 การผสมคำเพื่อสร้างคำแสดงคำถาม มี 2 ประเภทย่อย คือ การผสมคำเพื่อสร้างคำถามใหม่ที่แสดงสถานที่ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} และการผสมคำเพื่อสร้างคำถามใหม่ที่แสดงถึงการได้รับผลประโยชน์ หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-}

2.2 การผสมคำ

การผสมคำในภาษามลาญันปัตตาใหม่ 4 ประเภท คือ การผสมคำเพื่อสร้างคำนาม การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา การผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

2.2.1 การผสมคำเพื่อสร้างคำนาม คำที่นำมาประกอบเป็นคำในหมวดคำนาม คำกริยาสกรรม คำกริยาอกรรม คำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ คำลักษณนาม คำบุพบท และคำบอกจำนวน ซึ่งมีวิธีการผสม ดังนี้

1) การผสมคำ 2 หมวด ได้แก่

คำนาม+คำนาม

คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์

คำนาม+คำกริยาสกรรม

คำนาม+คำกริยาอกรรม

คำกริยาอกรรม+คำนาม

คำนาม+คำบุพบท

คำนาม+คำบอกจำนวน

คำกริยาสกรรม+คำนาม

คำนาม+คำลักษณนาม

2) การผสมคำ 3 หมวด ได้แก่

คำนาม+คำนาม+คำนาม

คำนาม+คำกริยาสกรรม+คำนาม

คำนาม+คำนาม+คำกริยาอกรรม

คำนาม+คำกริยาอกรรม+คำนาม

คำนาม+คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์

คำนาม+คำนาม+คำกริยากรรม

คำนาม+คำบุพบท+คำนาม

3) การผสมคำ 4 หมวด ได้แก่

คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม+คำกริยากรรม

คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม+คำกริยากรรม

คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม+คำนาม

คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม+คำบุพบท

4) การผสมคำ 5 หมวด ได้แก่

คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม+คำนาม+คำนาม

คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม+คำนาม+คำกริยาบอกสภาพ

หรือคำคุณศัพท์

2.2.2 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา มี 3 ประเภทย่อย คือ การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรม การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรม และการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพ

1) การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรม คำที่นำมาผสมเป็นคำในหมวดคำนาม และคำกริยากรรม ซึ่งมีวิธีการผสมวิธีเดียว คือ

คำกริยากรรม+คำนาม

2) การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรม คำที่นำมาผสมเป็นคำในหมวดคำนาม คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ วิธีผสมเป็นการผสมคำ 2 หมวด ได้แก่

คำกริยากรรม+คำกริยากรรม

คำกริยากรรม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์

คำกริยากรรม+คำนาม

3) การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพ คำที่นำมาผสมเป็นคำในหมวดคำนาม คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ และคำบุพบท ดังนี้

ก. การผสมคำ 2 หมวด ได้แก่

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำบุพบท

คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำกริยาบอกสภาพ
หรือคำคุณศัพท์

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำนาม

คำกริยาอาการ+คำนาม

คำกริยาอาการ+คำนาม

คำกริยาอาการ+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์

ข. การผสมคำ 3 หมวด ได้แก่

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำนาม+

คำกริยาอาการ

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำนาม+

คำนาม

2.2.3 การผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ คำที่นำมาผสมเป็นคำที่อยู่ใน

หมวดคำนาม คำกริยาอาการ คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ มีวิธีการผสม ดังนี้

1) การผสมคำ 2 หมวด ได้แก่

คำกริยาบอกสภาพหรือคำกริยาวิเศษณ์+คำกริยาบอกสภาพ
หรือคำคุณศัพท์

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำนาม

คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์

คำกริยาอาการ+คำนาม

2) การผสมคำ 3 หมวด ได้แก่

คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำนาม+คำนาม

2.2.4 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ คำที่นำมาผสมเป็นคำ

ที่อยู่ในหมวดคำนาม คำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ คำลักษณนาม และคำกริยาวิเศษณ์ วิธีการผสมเป็นการผสมคำ 2 หมวด ได้แก่

ค่านาม+ค่านาม

ค่านาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำกริยาวิเศษณ์

คำลักษณนาม+ค่านาม

คำกริยาวิเศษณ์+คำกริยาวิเศษณ์

2.3 การซื้อ

การซื้อในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มี 5 ประเภท คือ การซื้อเพื่อสร้างค่านาม การซื้อเพื่อสร้างคำกริยา การซื้อเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ และการซื้อเพื่อสร้างคำบุพบท

2.3.1 การซื้อเพื่อสร้างค่านาม มีประเภทเดียว คือ การซื้อเพื่อสร้างค่านามใหม่ที่เป็นพหูพจน์ ลักษณะการซื้อที่พบเป็นการซื้อสมบูรณ์

2.3.2 การซื้อเพื่อสร้างคำกริยา มี 4 ประเภทย่อย คือ การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาใหม่ที่มีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิม การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการกระทำซ้ำๆ การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพลดลงกว่าเดิม และการซื้อเพื่อสร้างคำกริยาใหม่ที่แสดงถึงการห้ามหรือไม่อยากให้ทำหรือการขู่จรรยาวิลาส

1) การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิม สามารถซื้อกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์ ลักษณะการซื้อเป็นการซื้อสมบูรณ์

2) การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการกระทำซ้ำๆ สามารถซื้อกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม และคำกริยากรรม ลักษณะการซื้อเป็นการซื้อสมบูรณ์

3) การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาที่มีสภาพลดลงกว่าเดิม สามารถซื้อกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์ ลักษณะการซื้อเป็นการซื้อสมบูรณ์

4) การซื้อเพื่อสร้างคำกริยาใหม่ที่แสดงถึงการห้ามหรือไม่อยากให้ทำหรือการขู่จรรยาวิลาส สามารถซื้อกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยากรรม และคำกริยากรรม ลักษณะการซื้อเป็นการซื้อบางส่วน

2.3.3 การซื้อเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ มี 2 ประเภทย่อย คือ การซื้อเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่มีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิม และการซื้อเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่มีสภาพลดลง

กว่าเดิม การเข้าคำทั้งสองประเภทสามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์
ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์

2.3.4 การเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ มี 2 ประเภท ได้แก่
การเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีศัพท์มากกว่าเดิม สามารถเข้ากับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา
วิเศษณ์ และการเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา
ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์

2.3.5. การเข้าคำเพื่อสร้างคำบุพบท มีประเภทเดียว คือ การเข้า
คำเพื่อสร้างคำบุพบทที่แสดงความไม่แน่นอน ลักษณะการเข้าเป็นการเข้าสมบูรณ์

2.4 การแปลงหมวดคำ

การแปลงหมวดคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี 8 ประเภท ดังนี้ คือ

- 1.4.1 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยาและคำกริยาวิเศษณ์
- 1.4.2 การแปลงหมวดระหว่างคำนามและคำกริยา
- 1.4.3 การแปลงหมวดระหว่างคำนามและคำลักษณนาม
- 1.4.4 การแปลงหมวดระหว่างเป็นคำกริยาและคำลักษณนาม
- 1.4.5 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยา และคำคุณศัพท์
- 1.4.6 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยา
วิเศษณ์
- 1.4.7 การแปลงหมวดระหว่างคำนาม คำกริยา และคำลักษณนาม
- 1.4.8 การแปลงหมวดระหว่างคำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำนาม

คำลักษณนาม และคำบุพบท

3. เปรียบเทียบการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

เมื่อนำผลมาวิเคราะห์มาเปรียบเทียบกัน พบว่า ภาษามลายูมาตรฐานและ
มลายูถิ่นปัตตานี มีวิธีการสร้างคำ 4 วิธี คือ การผสมคำ การเข้าคำ และการ
แปลงหมวดคำ อัตราการใช้วิธีการสร้างคำแต่ละประเภทในแต่ละภาษาแตกต่างกัน กล่าวคือ
ในภาษามลายูมาตรฐานมีการใช้คำผสมมากที่สุด (81.57%) รองลงมา คือ คำเข้า (10.71%)
คำผสม (5.15%) และน้อยที่สุด คือ คำแปลงหมวด (2.57%) ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี

การใช้คำพสมมากที่สุด (52.30%) รองลงมาคือคำพसान (30.75%) คำแปลงหมวด (15.65%) และน้อยที่สุดคือ คำซ้ำ (1.31%) สำหรับผลการเปรียบเทียบการสร้างคำแต่ละประเภทนั้นสรุปได้ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบการพसानคำ

ผลการเปรียบเทียบการพसानคำสรุปได้ดังนี้ คือ

3.1.1 ภาษามลายูมาตรฐานมีประเภทของการพसानคำหลักและการพसानคำย่อยมากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี

3.1.2 ภาษามลายูมาตรฐานมีจำนวนหน่วยเติมศัพท์มากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี

3.1.3 ภาษามลายูมาตรฐานมีหน่วยเติมศัพท์ 4 ประเภท คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ หน่วยเติมกลางศัพท์ หน่วยเติมหลังศัพท์ และหน่วยเติมรอบศัพท์ ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี 2 ประเภทเท่านั้น คือ หน่วยเติมหน้าศัพท์ และหน่วยเติมหลังศัพท์

3.1.4 หน่วยเติมศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานมีโครงสร้างพยางค์เป็น CV(C) VC และ CVCV ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีส่วนใหญ่จะมีโครงสร้างเป็น C- ซึ่งมีผลทำให้คำที่ได้จากการพसानคำในภาษามลายูมาตรฐานมีจำนวนพยางค์มากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี

3.2 เปรียบเทียบการพสมคำ

ผลการเปรียบเทียบการพสมคำสรุปได้ว่า ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีวิธีการพสมคำเพื่อสร้างคำประเภทต่างๆมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน ซึ่งมีผลทำให้คำพสมในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน

3.3 เปรียบเทียบการซ้ำคำ

ผลการเปรียบเทียบการซ้ำคำสรุปได้ว่า ในภาษามลายูมาตรฐานมีประเภทย่อยของการซ้ำคำมากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี อีกทั้งมีการใช้วิธีการซ้ำบางส่วนมากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีอีกด้วย

3.4 เปรียบเทียบการแปลงหมวดคำ

ผลการเปรียบเทียบการแปลงหมวดคำสรุปได้ว่า ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีประเภทการแปลงหมวดคำมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น มีบางส่วนที่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้และ
 บางส่วนไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ส่วนที่เป็นไปตามสมมุติฐาน คือ 1) ภาษามลายูมาตรฐาน
 และมลายูถิ่นปัตตานีมีวิธีการสร้างคำ 4 วิธี คือ การพसानคำ การพสมคำ การซ้ำคำ และ
 การแปลงหมวดคำ 2) ในภาษามลายูมาตรฐานมีการสร้างคำโดยการพसानคำมากกว่าภาษา
 มลายูถิ่นปัตตานีซึ่งนิยมการสร้างคำโดยวิธีการพสมคำ ส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน คือ
 1) ภาษามลายูมาตรฐานมีการสร้างคำโดยการซ้ำคำมากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี และ
 2) มีการสร้างคำโดยการแปลงหมวดคำน้อยกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี ซึ่งสมมุติฐานที่ผู้วิจัย
 ตั้งไว้ คือภาษาทั้งสองมีการสร้างคำโดยการซ้ำคำและการแปลงหมวดคำเท่าๆกัน

อภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี ทำให้
 เห็นความแตกต่างใหญ่ 2 ประการ คือ ประการแรก ภาษามลายูมาตรฐานมีการสร้างคำโดย
 การพसानคำมากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี ซึ่งนิยมการสร้างคำโดยการพสมคำ ประการที่
 สอง คือ คำที่ได้จากการพसानคำในภาษามลายูมาตรฐานมีจำนวนพยางค์มากกว่าในภาษามลายู
 ถิ่นปัตตานี ซึ่งเป็นผลมาจากลักษณะโครงสร้างของหน่วยเติมศัพท์ กล่าวคือ หน่วยเติมศัพท์ใน
 ภาษามลายูมาตรฐานมีโครงสร้างเป็น CV(C) VC และ CVCV ซึ่งเมื่อเติมแล้วจะปรากฏใน
 รูปของพยางค์ ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นส่วนใหญ่มีโครงสร้างเป็น C เมื่อเติมแล้วจะ
 ปรากฏในรูปของพยัญชนะยาว (long consonant) อีกทั้งในภาษามลายูมาตรฐานยังมีการ
 เติมหน่วยเติมรอบศัพท์อีกด้วย

จากความแตกต่างข้างต้นทำให้ทราบว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในภาษามลายูถิ่น
 ปัตตานี ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทนำแล้วว่าลักษณะเด่นของภาษาในตระกูลออสโตรเนเซียน คือ
 เป็นภาษาที่มีการสร้างคำโดยการพसानคำเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นเมื่อภาษามลายูมาตรฐานมีการ
 สร้างคำโดยวิธีการพसानคำมากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี ซึ่งนิยมการสร้างคำโดยการพสมคำ
 นั้นแสดงให้เห็นว่าภาษามลายูมาตรฐานยังคงรักษาลักษณะเด่นของภาษาในตระกูล
 ออสโตรเนเซียน ในขณะที่ภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีการเปลี่ยนแปลงจากวิธีการดั้งเดิมของภาษา
 ตระกูลออสโตรเนเซียนคือ เปลี่ยนจากการพसानคำมาเป็นการพสมคำแทน สำหรับจำนวนพยางค์

ของคำนั้นภาษามลายูมาตรฐานก็ยังคงรักษาลักษณะดั้งเดิมไว้ได้ คือ คำส่วนใหญ่เป็นคำหลายพยางค์ ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นมีการเปลี่ยนแปลงเป็นคำสองพยางค์เวียส่วนใหญ่ และบางคำก็เป็นคำพยางค์เดียวแล้ว นอกจากนี้คำพยางค์ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีส่วนใหญ่สามารถใช้วลีแสดงเพื่อให้ได้ความหมายเดียวกัน โดยเฉพาะผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่มีอายุน้อยมักจะใช้วลีแทนคำพยางค์ และวลีที่สร้างขึ้นนี้จะมีลักษณะเป็นการแปลจากภาษาไทย ปัจจุบันสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในภาษามลายูถิ่นปัตตานี คือ อิทธิพลของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาคำโดด และมีการสร้างคำโดยวิธีการผสมคำ ปัจจุบันนี้ภาษาไทยมีอิทธิพลต่อผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีมาก ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยทางการศึกษา สื่อสารมวลชน ตลอดจนการพบปะสังสรรค์กันในสังคม จากการที่ผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีโอกาสเรียนรู้ภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาที่โรงเรียนจากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ หรือ จากการพบปะสังสรรค์กันในสังคมนั้น ทำให้ผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีรับรู้ลักษณะของภาษาไทย และเมื่อพูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีก็จะนำลักษณะเหล่านั้นมาปรับใช้ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีโดยไม่รู้ตัว จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลจากการสัมผัสทางภาษากับภาษาไทย

จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นดังกล่าวทำให้ทราบถึงแนวโน้มและทิศทางของการเปลี่ยนแปลงในภาษามลายูถิ่นปัตตานีว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงจากภาษาที่มีคำหลายพยางค์ (polysyllabic language) ไปเป็นภาษาคำโดด (monosyllabic language) และมีวิธีการสร้างคำโดยการผสมคำเช่นเดียวกับภาษาไทย และอาจเปลี่ยนแปลงเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของภาษาไทย ต่อไป ลักษณะต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นแล้วในภาษาจาม (Cham) และอุตซัต (Utsat) ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลออสโตรเนเซียนซึ่งเปลี่ยนเป็นภาษาคำโดดมีเสียงวรรณยุกต์ และไม่มีวิธีการสร้างคำโดยการผสมคำ

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำร่วมเชื้อสายที่เป็นคำหลายพยางค์ในภาษามลายูซึ่งเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจาม และเป็นคำพยางค์เดี่ยวที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาอูตแซ็ต

ภาษามลายู	ภาษาจามดั้งเดิม	ภาษาจาม	ภาษาอูตแซ็ต	ความหมาย
duduk	*do:ʔ	tòʔ	thoʔ ⁴²	'นั่ง'
hidup	*ʔidup	ʔatùŋ	thup ¹¹	'จุม'
abu	*habəu	həpəy	phə ¹¹	'ผง'
ubi	*hubəi	həpəy	phai ¹¹	'เผือก, มัน'
hujan	*huja:n	həcàn	sa:n ¹¹	'ฝน'
dada	*dada	tətà	tha ¹¹	'อก'
gigi	*digəi	təkəy	xai ¹¹	'ฟัน'
dalam	*dalam	tələm	la:nʔ ⁴²	'ลึก'
beras	*bra:s	pràh	phia ¹¹	'ข้าวสาร'
jalan	*jala:n	cəlàn	la:n ¹¹	'ถนน'
jarum	*jurum	cərùm	sun ¹¹	'เข็ม'
jahat	*jha:t	csàʔ	saʔ ²⁴	'ชั่ว'
jahit	*jhi:t	csiʔ	siʔ ²⁴	'เย็บ'
basah	*basah	pəthah	sa ⁵⁵	'เปียก'
batuk	*bituk	pətuʔ	tu: ⁴²	'ไอ'
dikit	*dikiʔ	təkiʔ	kiʔ ⁴²	'น้อย'
bəsi	*bisəi	pəthay	sai ¹¹	'เหล็ก'
batu	*bato	pəto	to ¹¹	'หิน'
kulit	*kuli:t	kəliʔ	liʔ ²⁴	'ผิว'
pahat	*pha:ʔ	phaʔ	pha:ʔ ²⁴	'ลิว'

*ตัวอย่างที่นำมาเสนอนี้รวบรวมโดย Graham Thurgood (Unpublished Manuscript)

ภาษามลายู	ภาษาจามดั้งเดิม	ภาษาจาม	ภาษาอูตแซ็ต	ความหมาย
urat	*ʔurat	ʔaraʔ	zaʔ ²⁴	'เอ็น'
minyaʔ	*manak	məŋiʔ	naʔ ²⁴	'น้ำมัน'
tulang	*tula:ŋ	təlang	lan ³³	'กระดูก'
telinga	*tariŋa	təŋgi	ŋa ³³	'หู'
paha	*pha	pha	pha ³³	'ขา'
akar	*ʔugha	ʔakhà	kha ³³	'ราก'
dahi	*ʔadhəi	thəy	thai ³³	'หน้าผาก'
mati	*matay	mətay	ta:iʔ ⁴²	'ตา'
mari	*məray	-	za:iʔ ⁴²	'มา'
hati	*hatay	hətay	ta:iʔ ⁴²	'ปอด'
-	*haway	hway	va:iʔ ⁴²	'หวาย'
delapan	*dua lapan	tələpən	panʔ ⁴²	'แปด'
masam	*masam	məthəm	sa:nʔ ⁴²	'เปรี้ยว'

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับภาษามลายู ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะ ดังนี้

1. ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ในกลุ่มผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่มีอายุและระดับการศึกษาต่างกัน จะมีการใช้วิธีการสร้างคำแตกต่างกัน ดังนั้น การศึกษาวิธีการสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเชิงภาษาศาสตร์สังคมจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ
2. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษามลายูถิ่นอื่นๆที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี เช่น ภาษามลายูถิ่นนงเทบุรี ซึ่งพูดในเขตจังหวัดนงเทบุรีเพียงไม่กี่ครัวเรือนเท่านั้น และ ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาจนกระทั่งเยาวชนรุ่นใหม่ไม่สามารถพูดภาษามลายูได้ เพื่อดูความแตกต่างว่ามีมากน้อยเพียงใด
3. น่าจะมีการเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษาไทย เพื่อดูว่ามีความเหมือนหรือไม่และอย่างไร

4. ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นอกจากวิธีการสร้างคำแล้ว ส่วนอื่นๆ เช่น ระบบวากยสัมพันธ์ ฯลฯ ของภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีก็แตกต่างกัน ดังนั้นควรศึกษาเปรียบเทียบด้านอื่นๆนอกเหนือจากการสร้างคำทั้งในแง่การศึกษาภาษาเฉพาะสมัยและภาษาศาสตร์เปรียบเทียบเชิงประวัติ

5. ศึกษาเรื่องคำยืมภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นปัตตานีอย่างละเอียด